

Loven tager først og fremmest sigte på at bringe § 21, stk. 3, i lov nr. 284 af 30. juni 1922 om kirkers brug, sognebåndsløsning m. m., jfr. lovbekendtgørelse nr. 456 af 23. september 1947 (i det følgende citeret som 1947-loven), i overensstemmelse med en ny bestemmelse, der indførtes ved § 26 i lov nr. 155 af 7. juni 1958 om folkekirkens lønningsvæsen m. v. (se nedenfor under punkt 8). Samtidig har man benyttet lejligheden til i 1947-loven at foretage en del andre ændringer, af hvilke adskillige dog kun drejer sig om ajourføringer eller tydeliggørelser.

Om de væsentligste af nærværende lovs bestemmelser anføres:

1. Efter den hidtidige ordning havde kun sognepræster, residerende kapellaner og de i henhold til § 43 i lov om menighedsråd (lovbekendtgørelse nr. 167 af 8. juni 1957) ansatte andenpræster en ubetinget, selvstændig ret til brug af de kirker, ved hvilke de er ansat, hvorimod kaldskapellaner og faste hjælpepræster kun havde denne ret under visse forudsætninger, jfr. 1947-lovens § 1, stk. 2. Da man i betragtning af den ligestilling, som kaldskapellaner og faste hjælpepræster ved lov nr. 155 af 7. juni 1958 om folkekirkens lønningsvæsen m. v. lønningsmæssigt har fået med andre præster, har anset det for lidet rimeligt, at disse præster eventuelt skal være afskåret fra i fuldt omfang at bruge de kirker, ved hvilke de er ansat, er bestemmelsen i 1947-lovens § 1 nu blevet formuleret således, at fremtidig *alle* faste præster har fri adgang til brug af de kirker, ved hvilke de er ansat, til de i § 1 nævnte formål.

2. I 1947-lovens § 1 nævnes de formål, hvortil præster er berettiget til at bruge kirkerne på egen hånd. Endvidere nævner § 7 en del formål, hvortil kirkerne kan benyttes med vedkommende menighedsråds eller biskops samtykke. Det er fastslået i praksis, at præsterne har ret til brug af kirkerne i videste omfang til møder o. lign. med opbyggeligt indhold, jfr. også at man i 1947 indførte ordene „kirkelige møder o. lign.“ Der hjemles i overensstemmelse hermed nu præsterne adgang til frit at benytte kirkerne også til ekstraordinære gudstjenester, som afviger fra den sædvanlige form. Det bemærkes, at den